

Patacs, 1908. április 20. – Pécs, 1959. június 21.

Négy polgárit és ipariskolát végzett, pincér szakmát tanult. 1945-ig 25 kat. hold földjén gazdálkodott. 1929-től a patacsi községi képviselő-testület, 1937-től a vármegyei törvényhatósági bizottság tagja, 1932-ben helyettes bíró és iskolaszéki elnök. A Független Kisgazdapártnak 1933-tól volt tagja, a párt Baranya vármegyei főtitkára 1936-tól, országos főtitkárhelyettese és országgyűlési képviselőjelöltje 1939-től. 1941 szeptemberétől a Magyar Parasztszövetség alapító tagja és főtitkára. Részt vett a függetlenségi és ellenállási mozgalomban, kapcsolatot tartott a népi írókkal, a Szabad Szó körével, az MSZDP vezetőivel, részt vett a szárszói találkozón 1943-ban, 1944. márc. 19. után visszavonult falujába. 1944. november végétől Pécs város intézőbizottságának és a mecsekalji nemzeti bizottságnak tagja. 1944. decembertől az FKgP ideiglenes nemzetgyűlési, 1945. november 4-étől a párt országos listáján országgyűlési képviselő. A parlament Politikai Bizottságának tagja 1945. szeptembertől, a Baranya vármegyei törvényhatósági és nemzeti bizottság tagja 1945-1947-ben. A Belügyminisztérium politikai államtitkára 1944. december 23-tól 1945. november 15-ig, majd földművelésügyi miniszter 1946. február 23-ig volt. Az FKgP főtitkára 1945. augusztus 20-tól, a párt Politikai Bizottságának tagja; 1946. február 24-étől átvette az FKgP-központ irányítását. A paraszti érdekek következetes képviselőjeként ellenezte a baloldalnak tett engedményeket. A Kis Újság főszerkesztője 1946. márciustól letartóztatásáig. A kommunista irányítás alatt álló állambiztonsági szervek belekeverték az FKgP szétfűzésére irányuló koncepció persorozatba, az ún. köztársaság-ellenes összeesküvés ügyébe. A Nemzetgyűlés nem függesztette fel mentelmi jogát, a megszálló szovjet katonai hatóságok szovjetellenes kémkedés és ellenkormány alakításának koholt vádjával letartóztatták 1947. február 25-én. A szovjet Állambiztonsági Minisztérium központi fegyenclovábbító állomásán, a fővárosban, Sopronban és Bécs közelében őrizték, majd 1951-1952-ben az Állambiztonsági Minisztérium moszkvai központi börtönében tartották fogva; 1952. március 5-én bírósági tárgyalás nélkül 25 év börtönre ítélték, 1955. november 7-én a Szovjetunió Legfelsőbb Tanácsa Elnöksége határozata alapján átadták a magyar kormánynak, 1956. május 5-én az Elnöki Tanács „eljárási kegyelemben” részesítette. A szovjet hatóságok rehabilitálták 1989. május 26-án. A Baranya Megyei Szövetkezeti Központ osztályvezetője 1956. szeptembertől 1957. májusig. Nagy Imre kormányának földművelésügyi minisztere 1956. október 27. és november 2., államminisztere 1956. november 2-4. között. Az újjáalakult FKgP Ideiglenes Intézőbizottságának tagja, a párt elnöke 1956. november 2-4-én, az USA nagykövetségére menekült, de nem kapott menedékjogot. Kádár többször tárgyalt vele a konszolidációról, de elutasította esetleges részvételét az ellenkormányban. 1958. november 16-ától haláláig a Hazafias Népfront Baranya megyei listájáról országgyűlési képviselő. A koalíciós korszakban a Földművelők és Polgárok Értékesítő és Fogyasztási Szövetkezetének alelnöke, az Alsó-dunántúli Kisgazdák Termelő, Értékesítő és Fogyasztási Szövetkezete, a Magyar Parasztszövetkezet és Paraszttank Rt. igazgatóságának tagja.